

РЕШЕНИЕ

№ 2186

гр. София, 29.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 08.03.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Михаил Малчев

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1642** по описа за **2019** година докладвано от съдия Михаил Малчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 07.12.2018г., постановено по НАХД №6553/2018г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление К-039574/29.01.2018 г. на член на Комисията за защита на потребителите за наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1000 лв. на основание чл.210а вр. чл.68в и чл.68г, ал.4 вр. чл.68д, ал.1, пр.1 от Закона за защита на потребителите на [фирма]. Касаторът счита обжалваното решение за незаконосъобразно и неправилно. Поддържа, че при издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че неправилно СРС е приел, че е извършено процесното нарушение. Иска отмяна на решението на СРС и НП като неправилни.

Ответникът по касация Комисията за защита на потребителите не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно.

Касационната жалба е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице и в законоустановения 14-дневен срок от

съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 63 ал. 1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348, ал. 1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на материалния закон и процесуалните правила от първоинстанционния съд, съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Касационният състав счита, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка. Съдът е възприел фактическата обстановка и е изградил вътрешното си убеждение въз основа на всички събрани доказателства, ценейки ги в тяхната съвкупност. По отношение на правилно и законосъобразно установената фактическа обстановка касационният състав на основание чл.221, ал.2 АПК препраща към мотивите на районния съд.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентни административни органи. АУАН е съставен в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, а именно – три месеца от откриване на нарушителя и двугодишен от извършване на нарушението. Спазени са срокът за издаване на наказателното постановление на основание чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил правилно решение, с което е потвърдено процесното наказателно постановление. Настоящият съдебен състав намира за обоснован извода на районния съд, че законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя. Според настоящата инстанция материалният закон е приложен правилно от административнонаказващия орган и районния съд. Вмененото нарушение - както и въззивния, така и настоящия съдебен състав приема, че е обективно извършено, съставомерно и доказано по изискуемия несъмнен начин. От всички събрани в производството доказателства се налага категоричен извод, че процесното поведение на [фирма] представлява нелоялна търговска практика, забранена от закона (арг. от чл. 68в от ЗЗП). Нарушено е изискването за добросъвестност при предоставянето на информация за цената на продаваните стоки.

В нормата на чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП е дадена легална дефиниция на понятието

„заблуждаваща търговска практика” като проявна форма на забранената нелоялна търговска практика. Съгласно сочената разпоредба търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някои от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. В конкретния случай поведението на търговеца е квалифицирано като заблуждаваща търговска практика в хипотезата на чл. 68д, ал. 1, предл. 1, а именно – когато съдържа невярна информация, което е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, което води или е възможно да доведе до вземането на търговско решение от средния потребител, което той не би взел без използването на търговската практика.

Установеното нарушение не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Липсват твърдения и доказателства, че в случая са налице било многобройни, или едно, но изключително смекчаващо отговорността на нарушителя обстоятелства, които биха мотивирали извод за приложимостта на [чл. 28 от ЗАНН](#). Напротив – конкретното деяние представлява типичен случай на нарушение от този вид, а фактът, че касае за единичен случай следва да се преценява при определяне размера на имуществената санкция. Наложената в случая такава в минималния предвиден размер, настоящият състав преценява като справедливо и адекватно отражение на тежестта на нарушението.

Поради изложените съображения решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.12.2018г., постановено по НАХД №6553/2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: